ఉఫ్ ....

పగలంతా నిప్పులు చెరిగిన సూర్యుడు చల్లబడటంతో, గాలికూడా చల్లబడింది. పార్కులో జనం పల్చ పల్చగా వున్నారు. దూరంగా పిల్లలు గోలగా అరుచుకుంటూ ఆడుకుంటున్నారు.

సుందరం పార్కులోకి ప్రవేశించి ప్రతి సాయంత్రం కూర్చునే సిమెంటు బల్లమీద సర్దుకూర్చున్నాడు. గాలి చల్లగాను, పగలంతా కాలిన సిమెంటు బల్ల వేడిగాను వుండటంవల్ల, రెండింటికి సమన్వయం కుదుర్చుకుని సమాధానం చెప్పుకోలేనివాడిలా అసహనంగా వున్నాడు.

అలా కూర్చుని ఆలోచిస్తున్న అతడి మస్తిష్కంలో - ముసలి తల్లిని, చెల్లిని తమతమ కర్మల కొదిలి, వెచ్చటి ఆప్యాయతలకన్నా, కౌగిలిలోనే కైలాసమని అన్నయ్య వేరే కాపురం పెట్టినవైనం, చదువుకున్నా ఉద్యోగం లేని తన దుస్థితి, రెండు నెలలుగా అద్దె కట్టకపోవడంవల్ల అగ్గిరాముడయ్యి, రేపు సాయంత్రంలోగా అద్దె చెల్లించని పక్షాన సామాన్లు, వాటితోపాటుగా మనుషులుకూడా వీధిలో వుంటారని చివరిసారిగా హెచ్చరించి వెళ్ళిన యజమాని, చెల్లెలు టీచరు గిరి వెలిగించి తెస్తున్న వంద రూపాయలు, తండ్రి ఫించను కలిపినా ఎటూ సరిపోక ఇబ్బంది పెడుతున్న ఇరుకు జీవితం-గాలి పటాల్లాగా విహరిస్తున్నాయి.

అంతలో ఒక తెల్లటి ఫియెట్‌కారు తళతళలాడుతూ వచ్చి ఆ పార్కు గేటు ముందాగింది. వెంటనే దానిలోంచి ఒక భారీ శరీరం హుందాగా దిగింది. ఆ వ్యక్తి ఎర్రగా వున్నాడు. విశాలమైన ఫాలభాగం, అంటుకుపోయినట్లున్న, నొక్కుల క్రాపు మెళ్ళో మెరుస్తున్న జిగినీ గొలుసు, వ్రేళ్ళకు వుంగరాలు,

ఖరీదైన బట్టలు, అతడు చాలా గొప్పవాడు సుమాని చాటిచెపుతున్నట్లుగా వున్నాయి. అతడా విధంగా కారుదిగి బరువుగా నడుచుకుంటూ తనిఖీకొచ్చిన అధికారిలా వచ్చి పార్కుమధ్యగా నిల్చుని ఎవరికోసమో వెతుకుతున్నవాడిలా చుట్టూ చూస్తున్నాడు. అలా కొద్ది క్షణాలు చూస్తూ నిల్చుని ఏదో నిర్ణయించుకున్న వాడిలా మళ్ళీ కదిలి సుందరం కూర్చున్న బల్లని సమీపించి, తనూ ఒక ప్రక్కగా సర్దుకుని కూర్చున్నాడు. ఆలోచనల్లో వున్న సుందరం అతడి రాకని గుర్తించలేదు.

అలా కూర్చున్న ఆ వ్యక్తి తన చేతికున్న బంగారపురంగు వాచీలో టైము చూసుకున్నాడు. అటు తర్వాత గేటువంక వస్తున్న జనం వంక చూసేడు-అటుతర్వాత తనలో జనించిన నిరుత్సాహాన్ని, నిస్పృహని 'ప్చ్' అని పెదవుల కలయికతో ప్రకటించి, అటుపిమ్మట జేబులోంచి సిగరెట్టు పెట్టెను బయటకు తీసి, ఒక సిగరెట్టుని పెదిపుల మధ్యన విలాసంగా వుంచి అంటించుకుంటూ-సుందరం వంక చూసేడు.

సుందరం వయస్సుకి తగ్గ తిండి లేకపోడంవల్ల సన్నగా వుంటాడు. అతడి జుట్టు నూనెమొహం ఎరుగక ఎర్రటి పీచులా ఉంటుంది. అతడి కళ్ళు దిగుళ్ళవల్ల లోతుకుపోయి మురికిగుంటల్లాగా వుంటాయి. విశాలంగా వుండే నుదురు విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నట్లుగాను, నవ్వటం ఎరుగని పెదిమలు బాల్యంలోనే వైధవ్యం పొంది అందరివంక భయం భయంగా చూసే ఆడపిల్లలాగాను వుండి. అవన్నీ కలిపి ఒక్కసారిగా చూస్తే ఒతడు పిచ్చివాడిలా విడివిడిగా విశ్లేషించి చూస్తే మేధావిలాగాను వుంటాడు. అతడి ప్రక్కన కూర్చున్న ఖరీదైన వ్యక్తికి వింతగా రెండు క్షణాలు చూసేడు. అదే సమయానికి సుందరానికి ఎవరో తనని గమనిస్తున్నారనిపించి, తలని త్రిప్పి ఆ వ్యక్తివంక చూడటంతో, ఇద్దరి చూపులు కల్సుకోగా, ఆ వ్యక్తి పలకరింపుగా నవ్వాడు.

సుందరానికి కలిగినవాళ్లంటే గౌరవం, అంతకుమించి భయము ఉన్నాయి. అంచేత నవ్వుతున్న అతడిని చూసి భయంగా నవ్వేడు.

ఆ వ్యక్తి సిగరెట్టు పొగని ధారాళంగా పీలుస్తూ "నీపేరేమిటి?" అని ప్రశ్నించాడు. సుందరం బెరుకుగానే బదులిచ్చాడు. అతడు మళ్లీ తన వాచీలో టైము చూసుకుని, గేటువంక చూసి, మళ్లీ నిరుత్సాహ ప్రకటించి, ఏదో చప్పున స్ఫురించిన వాడిలా తలత్రిప్పి సుందరంతో, "నాకొ చిన్న పన్చేసి పెట్టకూడదూ!" అన్నాడు చాలా సాధారణమైన ధోరణిలో.

సుందరానికి అతడి మాటయితే విన్పించింది గాని, భావం అర్థంకాక అతడివంక తెల్లబోయి చూసేడు అతడు చిన్నగా తమాషాగానవ్వి "వూరికినే వద్దులే-అయిదు నిమిషాల పని, ఆయిదోందలిస్తాను" అనేసి మళ్లీ గేటువంక చూసేడు. ఆ మాట విన్న సుందరానికి గుండె ఆగిపోవటంగాని, స్పృహ తప్పటం లాంటి వుపద్రవాలు సంభవిస్తాయేమోనని భయంవేసి, ఆ భావాలు అతడికి అందకూడదన్నట్లు తల దించుకున్నాడు. అతడు చివరికి ఏదో ఒక నిర్ణయానికొచ్చిన వాడిలా, సుందరం పైపుగా కాస్త జరిగి, అతడిని సూటిగా చూస్తూ "చేస్తావా?-చూడబోతే చదువుకుని ఉద్యోగం లేక డబ్బు చిక్కుల్లో వున్నవాడిలా కన్పిస్తున్నావ్. చేస్తావా-అయిదువందలు! ఫైవ్ హండ్రెడ్స్" ప్రలోభ పెడుతున్న వాడిలా అన్నాడు.

సుందరం లేని ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకొని బింకంగా "ఏం చెయ్యాలి? అసలు మీరెవరు? పేరేమిటి" అనడిగాడు.

ఆ మాట విన్న అతడు చిరాకుగా మొహంపెట్టి, మళ్లీ సిగరెట్టు పొగ పీల్చి "కొన్ని కారణాలవల్ల నీ ప్రశ్నలకి సమాధానం ఇవ్వలేను. నువు సరే నంటే ఏం చెయ్యాలో చెబుతాను. కాదంటావో ఇంకెవరినైనా చూసుకుంటా" నంటూ భారీ శరీరాన్ని కదిల్చే ప్రయత్నం చేసేడు. అతడన్న చివరిమాట, శరీరపు కదలిక సుందరంలో ఏదో భయాన్ని, వెతుక్కుంటూ వచ్చిన అదృష్టం చేజారిపోతున్నట్టుగా కంగారుని సృష్టించాయి.

అయిదు వందలు !

ఆ డబ్బుతో ఇంటి అద్దె, కిరాణాషాపు వాడికి పూర్తిగా కట్టేసి, ఇంకా తల్లికి మొన్న డాక్టరు వ్రాసిచ్చిన మందులుకూడా కొనవచ్చు - కాని ఇంతకీ ఏమిటి చెయ్యాలిట ?

అదే ప్రశ్నని భయం భయంగా అడిగాడు-ఆ వ్యక్తి సుందరం ప్రశ్న విని మళ్లీ చిన్నగా నవ్వి "అంటే ఒప్పుకున్నట్లేనా?" అన్నాడు.

సుందరం సరేనని తలానించబోయి, వెంటనే "...కాని గొడవలేం జరగవుగా ?" అన్నాడు అమాయకంగా. ఆ మాట విని అతడు ఈసారి పెద్దగా నవ్వాడు. చేతిలోంచి జారిపోయిన సిగరెట్టుని బూటు కాలితో నొక్కి, "నీకా భయాలేం అక్కర్లేదు, కాని అంతా విని చెయ్యనంటే నాక్కోపం వస్తుంది. తర్వాత నీ యిష్టం" అన్నాడు తనకి కోపం రావటం ప్రపంచానికి మంచిది కాదన్నట్లుగా.

సుందరం రెండే రెండు క్షణాలు ఆలోచించాడు. అటు తర్వాత దృఢ నిశ్చయంతో. "సరే, అలాగే మీరు చెప్పినపని చేస్తాను. కాని నాపైకేమీ రాదని, నాకేం కాదని హామీనిస్తే చెయ్యటానికి సిద్ధం" అన్నాడు.

ఆ మాట విన్న అతడి మొహంలో ఏదో ప్రసన్నత కన్పించింది. "గుడ్, అయితే ఏం చెయ్యాలో చెపుతాను జాగ్రత్తగా విను" అంటూ చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు.

పార్కులో రద్దీ పెరిగింది విచిత్రంగాను ,విరుద్ధంగాను పిల్లల గోల తగ్గింది. మొక్కల చాటున కొత్త దంపతులు హద్దుమీరుతున్నారు. వాళ్లని గమనిస్తున్న స్టూడెంట్ కుర్రాళ్లు సన్నగా మాట్లాడుకుంటూ చిన్నచిన్నగా నవ్వుకుంటున్నారు.

దూరంగా గేటు బయట వున్న తన కారువంక దీక్షగా చూస్తున్న ఆ వ్యక్తి, "నిన్ను నేను కార్లో ఒకచోటికి తీసుకెడతాను. అక్కడ నీకొక ఇల్లు

చూపిస్తాను. ఆ యింటికి తాళం వేసుంటుంది. దాని తాళంచెవికూడా నేను ఇస్తాను. నీవు ఆ యిల్లు తాళం తెరచి లోనికెళ్లాలి. ముందు గదిలో టీపాయి పైన నోట్‌బుక్ ప్రమాణంలో వున్న తోలుసంచీ, వొకటుంటుంది దాన్ని తెచ్చి నా కివ్వాలి-దట్సాల్-!''

సుందరం అయోమయంగా అర్థం కానట్లు చూసేడు- "ఆ యిల్లెవరిది? ఆ సంచీలో ఏవుంది?'' ఆత్రంగా అడిగాడు. ఆ ప్రశ్న విన్న అతను నవ్వాడు. కాని ఆ నవ్వులో స్నేహభావం లేదు సరికదా కించిత్తు కర్కశత్వం గోచరించింది. "ఉష్ చెప్పానుకదా ప్రశ్నలడగొద్దని - చెప్పినట్లు చెయ్యాలి'' అన్నాడు కఠినంగా.

సుందరానికి అతడిని చూస్తుంటే మొదటిసారిగా భయం అన్పించింది. "అంటే ఆ ఇల్లు...'' అని మళ్లీ అడగబోయాడు.

అతడు చటుక్కున లేచి నిల్చున్నాడు. అతడి మొహం గంభీరంగా మారింది. దెబ్బతిన్న పులిలా అవుపించాడు. "నిన్ను పదేపదే అడుగుతుంటే నువ్వు తప్ప నాకు వేరే గతి లేదనుకుంటున్నావ్ కదూ? అటుచూడు అక్కడ బల్లపై వెల్లకిలా పడుకుని బీడీ తాగుతున్న ఆ గళ్ళ లుంగీ వ్యక్తికి ఇరవై రూపాయలు- కేవలం ఇరవై రూపాయలిస్తే చెప్పినపని ప్రశ్నలడగకుండా చేస్తాడు.''

సుందరం అతడితోపాటుగా అప్రయత్నంగా లేచి నిల్చొని అతడి వంక వెర్రిగా చూస్తున్నాడు. అతడు కదిలి వెళ్ళబోతూ "నీలాంటి పిరికివాళ్ళు జీవితంలో ఏదీ సాధించలేరు'' అనేసి చరచరా నడవడం మొదలెట్టాడు. సుందరంలో కంగారు, ఆందోళన అధికమైనాయి ఆలోచించేవ్యవధి కూడా లేకపోవడం వల్ల పరుగులాటి నడకతో అతడిని సమీపించి "సర్ అలాగే చేస్తాను'' అన్నాడు.

నడుస్తున్నవాడల్లా ఆ వ్యక్తి ఆ మాటవిని కాళ్ళకి బ్రేకులు పడ్డట్టుగా ఆగేడు. ఆగినప్పుడు అదేనవ్వు - చిద్విలాసాన్ని చిందించే నవ్వు. అతడు

సుందరం భుజంపై చెయ్యివుంచి తిరిగి కారు నిల్చిన వైపుగానడవటం ప్రారం-భించాడు. అతడు నడుస్తూ "అయిదు నిమిషాల పని. ఎవ్వరూ నిన్ను ప్రశ్నిం చరు. అనవసరంగా కంగారుపడకు. అయిదు వందలు తక్కువ మొత్తం కాదు. తాత్కాలికంగానే అయినా నీ కష్టాలు తీరుతాయి" అన్నాడు.

సుందరానికి ఎన్నో ప్రశ్నలడగాలనిపించింది- "ఆ యిల్లెవరిది? ఆ సంచీలో ఏవున్నాయ్? ఇతడెవరు? తనే వెళ్ళక నన్నెందుకు పంపిస్తున్నాడు?" కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఇద్దరూ కారుని సమీపించేరు. అతడు డోరుతెరచి తను డ్రైవింగుసీటులో కూర్చొని, అటువైపు డోరు తెరవగా సుందరం ఎక్కి ఒక ప్రక్కగా ముడుచుకుని కూర్చొన్నాడు.

కారు కదిలింది.

సుందరం బయటికి చూస్తు ఆలోచిస్తూన్నాడు. చెయ్యవలసిన పని తల్చు కుంటే భయం. రాబోయే ప్రతిఫలం తల్చుకుంటే సంతోషం-చల్లగాలి రివ్వున చెంపలకి తాకుతోంది.

పది నిమిషాల ప్రయాణం ఆ తర్వాత కారునాపాడు. ట్రాఫిక్‌కి అడ్డు లేకుండా ఒక ప్రక్కగా ఆపి, ఆ వ్యక్తి క్రిందికి దిగాడు. వెంటనే సుందరం కూడా దిగివచ్చి అతడి ప్రక్కగా నిలబడ్డాడు. ఆ వ్యక్తి మళ్ళీ ఒక సిగరెట్టు ముట్టించి సుందరంతో "అటుచూడు, ఆ కన్పిస్తున్న గోపీరంగు రెండంతస్థుల భవనమే నే చెప్పిన ఇల్లు" సూటిగా చూపిస్తూ అన్నాడు.

సుందరం ఆ భవనం వంక గుడ్లప్పగించి చూడసాగాడు.

అతడు మళ్ళీ అన్నాడు, "గేటు తెరచి లోనికి ప్రవేశించగానే ఎదురుగా కనిపించే మెయిన్ బిల్డింగు కాక ఎడమ వైపుకు తిరుగుతూ పూల మొక్కలని దాటి ముందు కెడితే, వరుసగా మూడు పోర్షన్స్ కన్పిస్తాయి. వాటిల్లో మధ్య నున్నదే నే చెప్పిన యిల్లు. గుర్తుంటుందా?" అనడిగాడు.

సుందరం దీక్షగా అటువైపు చూస్తూనే వుంటుందన్నట్లుగా తలూపాడు.

అతడు మళ్ళీ అన్నాడు. "అక్కడ మొదటి పోర్షన్‌లో ఎవరివో వ్యాపార స్తుడి తాలూకా ఫ్యామిలీ వుంటున్నారు. సాధారణంగా తలుపులెప్పుడూ వేసేసి వుంటాయి. ఇక మూడవ దానిలో ఈ మధ్యనే చిట్‌ఫండ్ కంపెనీ తాలూకు బ్రాంచి ఒకటి తెరిచారు. ఎప్పుడూ జనం వస్తూ పోతుంటారు. ఒకవేళ నిన్నెవ రైనా ప్రశ్నించినా ఆ కంపెనీకి వెడుతున్నట్లుగాచెప్పవచ్చు. అర్ధమయిందా?" అనడిగాడు.

ఆ క్షణంలో సుందరం కళ్ళకి ఆవ్యక్తి పద్మవ్యూహంలోకి ఎలా ప్రవేశిం చాలో అనే కాకుండా, ఎలా బయట పడాలో కూడా చెప్పేసిన పిచ్చి పార్థుడిలా అవుపించేడు.

అంతలో ఆ వ్యక్తి జేబులోంచి తాళం చెవి తీసి సుందరం చేతిలో వుంచాడు. సుందరం దానివంక పరీక్షగా చూసేడు అది డూప్లికేట్‌ది కావచ్చు. లేక కాకనూపోవచ్చు. గొప్పింటి ఇల్లాలి పాతివ్రత్యంలా నిర్ధారించి చెప్పటం కష్టంలా తోచింది. దాన్ని చిత్రంగా చేతిలో బిగిస్తు "ఒకవేళ నే వెళ్ళేసరికి ఆ యిల్లు తాళం తీసుంటే?" అని సందేహాన్ని ప్రకటించాడు.

ఆ ప్రశ్నని విన్న ఆ వ్యక్తి ఆ విషయమే తనకు తట్టనట్టుగా రెండు క్షణాలు దర్పంగా ఆలోచించి, "సరే-ఒకవేళఆ ఇల్లు తాళం తీసుంటే వెనక్కి తిరిగొచ్చేయ్-కాని ఒక విషయం-"

"ఏమిటి?"

"నాతో అబద్ధం చెప్పే ప్రయత్నం చెయ్యకు-తాళం వేసున్నా, లేక నే చెప్పినట్లుగా సంచీ అక్కడున్నా కూడా నీ భయం కొద్దీ తిరిగొచ్చి బుకా యించే ప్రయత్నం చెయ్యకు. ఎందుచేతనంటే, ఆ తోలుసంచిని తెచ్చి యిస్తేనే నీకు అయిదువందలు దక్కేది. త్వరగా పని ముగించుకొనివచ్చేయ్. నేనిక్కడే ఎదురుచూస్తూ వుంటాను" అనేసి తిరిగి కారులోకెక్కి డాష్‌బోర్డు లోంచి పేపరుతీసి ఏమీ ఎరుగనివాడిలా చదువుతూ కూర్చున్నాడు.

సుందరం కదిలాడు.

గుండె గొంతుకలోని కొచ్చినట్లుగా వుంది. భయం వల్ల మొహం పాలిపోయి, అడుగులు మెల్లిగా పడుతున్నాయి. ధరించిన ఖద్దరు చొక్కా ఒక్కసారిగా బరువెక్కి, కంబళి కప్పుకున్నట్లు వుక్కపెట్టి బాధిస్తోంది. తాళంచెవిని గట్టిగా పట్టుకోవటం వల్ల నెప్పిగా అన్పిస్తుంది. అతడు మెల్లిగా నడుస్తున్నాడు, అతడి కర్థంకాని విషయం- ఇంత చిన్నపనికి అయిదువంద లెందుకిస్తున్నట్లు? ఎక్కడుంది కీలకం? అసలా ఇల్లెవరిది? ఆ సంచిలో ఏ వుంది? అవుసరం కొద్దీ ఆ పనికి ఒప్పుకున్నాడే గాని, అతడికి చాలా భయంగా వుంది. ఆలోచిస్తూనే భయం భయంగా ఆ గోపీరంగు భవనాన్ని సమీపించి, దానివంక పరీక్షగా చూసేడు.

అది రెండుంతస్థుల భవనం. కొత్తగా రంగులు వేయటంవల్ల కాబోలు చాలా అందంగాను, హుందాగాను కన్పిస్తోంది. ఆ మేడకి పైన గదిలో మాత్రమే లైటు వెలుగుతోంది. సుందరం ఎండిపోతున్న గొంతుని తడిచేసుకుంటూ అటూ ఇటూ చూసేడు. దూరాన్నుంచి గడియారపు గంటలు భయంకరంగా విన్పిస్తున్నాయ్. ప్రక్క యింటిలో చంటబ్బాయ్ గుక్కలు పట్టి ఏడుస్తున్నాడు.

సుందరం ధైర్యంచేసి కదిలేడు. గేటుని సమీపించి, మళ్ళీ ఒకసారి రెండు వైపులా చూసి, గేటునులోనికి మెల్లగా నెట్టేడు ఏమీ జరగలేదు. కాని గేటు మెత్తగా తెరుచుకుంది. అతడు లోనికి అడుగు పెట్టేశాడు. అంతా చీకటిగా వుంది. ప్రక్కనున్న పూలచెట్టు మధ్యనుంచి కీచురాళ్ళ శబ్ధం భయంకరంగా విన్పిస్తోంది. గడియారపు గంటలా కొట్టుకుంటున్న గుండెని దిటవు పర్చటానికన్నట్టుగా ఆ చీకట్లో, పూల మొక్కల మధ్యన ఒక్క క్షణం ఆగి, ఆ వ్యక్తి చెప్పిన విషయాలని స్మరించుకున్నాడు. అటు తర్వాత మెల్లగా కదిలి, ఎడమ వైపుకి పదడుగులు, కేవలం పదడుగులు వేసేడో లేదో అప్పుడు జరిగింది-

ఎక్కడినుంచో ఆల్సేషన్ కుక్క భయంకరంగా రక్తం గడ్డకట్టేలా అరవడం మొదలెట్టింది. సుందరం శరీరంలోని రక్తం భయంతో జిల జిల్లాడింది. కాళ్ళు చేతులు చల్లబడ్డాయి. గుండె ఏక్షణాన్నైనా ఆగిపోతుందే మోననిపించింది. అసలా కుక్క ఎక్కడనించి, ఏ వైపునించి అరుస్తోందో అర్థం కాలేదు. ఏ క్షణానైనా పులిలాగా మీదికి దుముకుతుందో మోనని భయంవేసి, వెనక్కి తిరిగి పారిపోవాలని సన్నద్ధుడయ్యి ఒక క్షణం ఆగేడు. బుర్ర ఒక క్షణం పన్చేసింది. ఇంతసేపుగా ఆ శబ్దం ఒకే దూరం నించి విన్పిస్తోందిగాని, దగ్గిరవడం లేదు. అంటే ఆ కుక్క కట్టివేయబడినది.

ఆ ఆలోచన రావడంతో అతడికి ధైర్యం వచ్చి చుట్టూ పరికించేడు. ఎడమవైపునున్న మూడు పోర్షన్స్లో మొదటి ఇంట్లోంచి అరుస్తోంది.

ఆ యింటికి కటకటాల తాలుపుండి లోపలంతా చీకటిగా వుంది. అంటే ఆ కుక్క అక్కడ ముందుగదిలో వుండి వుండాలనుకున్నాడు. అలా అనుకుని కదలబోయే సమయానికి ఎవరో ఆడమనిషి ఇంగ్లీషులో కుక్కని ఏదో తిడుతూ బయటికి వస్తోంది.

సుందరానికి వున్న వ్యవధి చాలా తక్కువ వెనక్కి తిరిగిగాని లేక ముందుకి గాని వెళ్ళాలి. లేనిపక్షంలో ఆ యువతి ప్రశ్నించే ప్రమాదం వుంది. ఏం చెయ్యాలి? కుక్క మొరుగుతూనే వుంది. ఒకే ఒక క్షణం ఆలోచించి, చకచకా నడుస్తూ ముందుకు సాగేడు. ఆ వ్యక్తి చెప్పిన మధ్య పోర్షను ముందు నిలబడి ఒక క్షణం గుండెలనిండుగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. కుక్క మొరుగుడు తగ్గింది. పక్క పోర్షన్లోంచి దీపం వెలుగు బయటికి పడుతోంది. మూడు నాలుగు గొంతులు గొడవగా మాట్లాడుకుంటున్నాయి.

సుందరం ఇంకేమాత్రం కాలం వృధా చెయ్యకుండా చేతిలో వున్న తాళపు చెవి నుపయోగించి తాళం తీసేడు- అటు తర్వాత గడియతీసి తలుపుని లోనికి నెట్టేడు. తలుపు తెరుచుకుంది. కాని లోపలంతా చీకటి.

అతడు. మెల్లగా లోపలికి అడుగుపెట్టి తలుపు మూసేడు. అటు తర్వాత చెయ్యి గోడపై వుంచి స్విచ్‌కోసం వెతికాడు. చేతికి తగిలిన స్విచ్‌ని నొక్కేడు. ప్రకాశవంతమైన కాంతి గదంతా పరుచుకుంది. వెంటనే తలుపు గడియపెట్టి, గదంతా పరిశీలనగా చూసేడు.

అది బాగా వున్న వాళ్ళ యిల్లు. సోఫాలు, కాళ్ళకింద మెత్తని తివాసి, ఒకపక్క ఎయిర్‌కూలర్, మరోవైపున ఫ్రిజ్, బీరువాలు, ప్రక్కగా టేబిలు, దానిపైన టైప్ మిషన్ అన్నిటినీ ఒక్క క్షణంలో గమనించేడు. వెంటనే టీపాయ్ వైపుగా చూసేడు. అతడు చెప్పినట్లుగానే నోట్ బుక్కు ప్రమాణంలో వున్న నల్లటి తోలుసంచీ వుంది. సుందరం దాన్ని ఆత్రంగా చేతిలోకి తీసుకోబోయేడు.

అంతలోనే తలుపు చప్పుడయింది!

ఎవరో బయటినుంచి తలుపుని ఆదుర్దాగా ఆత్రంగా, వ్యవధి లేకుండా బాదేస్తున్నారు. సుందరానికి గుండె వేగం హెచ్చింది. కాళ్ళు చేతులు గడ గడమని వణికి పోసాగేయి. గొంతు పూర్తిగా ఎండి, మంటగా వున్నట్లుగా అన్పించింది,

ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి? బయటవున్న వ్యక్తులకి ఏమని సమాధానం చెప్పాలి? చెప్పినా తన మాట నమ్ముతారా? అసలయినా ఎవరై వుంటారు? పోలీసులా? వాళ్ళకేం అవసరం? అదే వ్యక్తి తన వెనుకనే వచ్చి తలుపు తడుతున్నాడా? ఎందుకలా చేస్తాడు. అసలు దీనంతటికి వెనుక అర్థంకాని వ్యవహారం వుందా?

బయటనించి తలుపు తడుతూనే వున్నారు.

తలుపు తియ్యటమా? లేక తియ్యక పోవటమా? తియ్యకపోతే తన పైన అనుమానం బలపడే ప్రమాదం వుంది. తర్వాత చెప్పినా ఎవ్వరూ నమ్మరు. అంచేత తలుపు తీసి కాళ్ళు పట్టుకుని జరిగినదంతా పూస గ్రుచ్చి

నట్లుగా చెప్పి, లెంపలేసు కోవటం వుత్తమం. అలా నిర్ణయించిన సుందరం తలుపు గడియని మెల్లగా తప్పించి కళ్ళు మూసుకుని తలుపు తీసేడు.

ఏ సందడే లేక పోవటంచేత కళ్ళు తెరిచి చూసేడు. కన్పించిన దృశ్యాన్ని చూసి నవ్వాలో ఏడ్వాలో అర్థంకాలేదు.

పదేళ్ళ కుర్రాడు భయంభయంగా అలసటతో రొప్పుతూ నిల్చున్నాడు. అతడు చాలా అందంగాను. అంతకుమించి అమాయకంగాను వున్నాడు. సుందరాన్ని చూసి, అర్థంకానట్లు మొహం పెట్టి "ఆంటీ లేదా?" అనడిగాడు. గుండెదడ తగ్గని సుందరం, గొంతుని తడుపుకుంటూ తలని అడ్డంగా త్రిప్పేడు. ఆ కుర్రాడు తన చేతిలోవున్న పెద్ద తెలుగు నవలని అతడి కందిస్తూ "అమ్మ ఆంటీ కిచ్చిరమ్మంది" అని. సుందరం దాన్నందుకోగానే తన పని పూర్తయినట్లుగా తుర్రుమని పరిగెత్తిపోయాడు.

అతడెళ్ళిపోగానే సుందరం తలుపుని దగ్గరగా వేసి, చేతిలో వున్న పుస్తకాన్ని టీపాయ్‌పై వుంచి, తోలు సంచిని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అది నిగనిగలాడుతూ అందంగా వుంది. లోపల ఏవో కాగితలు వున్నట్లుగా గరగరలాడుతున్నాయ్.

అతడాలోచించేడు. ఈ సంచీలో ఏవో విలువైనవి వుండటంవల్లనే గదా ఆ వ్యక్తి తనకి అయిదువంద లిస్తానన్నాడు. అంత విలువైన వస్తువులేమిటి? సహజమైన ఆత్రుతతో, సర్రున జిప్పునిలాగి సంచీలోపలికిచూసేడు.

x x x x

పార్కు దగ్గిర కార్లో కూర్చున్న వ్యక్తి పేపరు చదవటం పూర్తిచేసి, క్రిందికి దిగేడు. ఒక్కసారి పెద్దగా అవులించి, వొళ్ళు బద్ధకంగా విరుచుకొని, టైము చూచుకున్నాడు. అనుమానంగా మొహం పెట్టి జేబులోంచి సిగిరెట్ పెట్టె తీసి ఒకటి ముట్టించుకుని, పొగని గట్టిగా దమ్ముపట్టి, ఆ బిల్డింగు వైపుగా చూసేడు. సుందరం జాడ కానరాకపోవటంతో

అతడిలో అసహనం, ఆతృత, అధికమైనాయ్ భయం తాలూకు నీడలు స్పష్టంగా అతడి మొహంలో కన్పించినాయి.

మళ్ళీ టైము చూసి, రెండు క్షణాలు ఆలోచించేడు.

ఏదో నిర్ణయించుకున్న వాడిలా, కదిలి ఆ యింటివైపుగా నడవ బోయి, రెండడుగులు వేసీ, దూరాన్నుంచి ఆదుర్దాగా, తొందర తొందరగా వస్తున్న సుందరాన్ని చూసి తృప్తిపడ్డాడు. తిరిగి అతడి పెదవులపై చిరునవ్వు నాట్యం చేసింది.

సుందరం చాలా కంగారుగా, భయంగా వచ్చేడు వస్తూనే ఆ వ్యక్తితో " ఈ సంచిలో ఏవుందో తెలుసునా ?" అనడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి అదే చిరునవ్వుతో "ఓహో— అంటే సంచీని తెరచి చూసేవన్న మాట." అన్నాడు.

"అవును చూసేను. ఇంతకీ ఆ యిల్లెవరిది ? ఆ సంచిలోని ... "

ఆ వ్యక్తి అతడి చేతిలో వున్న సంచీని అందుకునే ప్రయత్నంగా. చేయి సాచి.

"అవన్నీ నీ కనవసరమని చెప్పాను కదూ ? అయినా ముందుగానే అనుకున్నట్లు. . "

కాని సుందరం మధ్యలోనే అందుకున్నాడు " నా కేదో భయంగా ఉంది. ఎందుకు చేశానా అన్పిస్తోంది. " అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి విషాన్ని చిందిస్తున్నట్లుగా నవ్వి " పని పూర్తయ్యాక భయమెందుకు ? అయినా అంత భయంగలవాడివి ఆ సంచీని అక్కడే ఉంచి రాలేకపోయావా ? అన్నాడు వ్యంగ్యంగా.

సుందరం చురుక్కున అతడివంక చూసి తల దించుకున్నాడు. ఆ వ్యక్తి రెండడుగులు దగ్గిరగా వచ్చి సుందరం చేతిలోఉన్న ఆ సంచీని

ఒక్క ఉదుటున తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అటు తర్వాత స్త్రరున ఆ సంచీ జిప్పుని తొలగించి కొన్ని క్షణాలు పరీక్షగా లోనికి చూసి, తృప్తిగా తలాడించి, మళ్ళీ సుందరం వంక చూస్తూ "నీకు భయం అనిపించినా ఆ సంచిని ఎందుకు తెచ్చావో నాకు తెలుసు -- అయిదు వందల కోసం -- అవునా ?"

సుందరం మౌనముద్ర దాల్చాడు.

అతడే మళ్ళీ అన్నాడు. "మూడ్రోజుల క్రితం నువ్వు ఇంటర్వ్యూకి కెళ్ళావుకదూ?"

సుందరం ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూస్తున్నాడు.

అతడు మళ్ళీ సుందరాన్ని చూస్తూ భవిష్యత్తు చెప్పగల మణి సిద్ధుడిలా "అది క్యాషియర్ పోస్టు అవునా ?" అన్నాడు.

సుందరం కంగారుగా. అయోమయంగా అవునన్నాడు.

అంతకుముందు అక్కడి క్యాషియర్ ఇరవై వేలు తీసుకొని పరారయ్యాడన్న విషయం నీకు బహుశా తెల్సివుండదు- కదూ ?"

సుందరం తెలీదన్నట్టు తల తిప్పేడు.

"ఇపుడా వుద్యోగం నీక్కావాలి. అవునా ?"

అవును, సంపాదన లేక, వుద్యోగం దొరక్క నానా అగచాట్లు పడుతున్నాం. ప్లీజ్." అతడే ఆఫీసరన్నట్టు. అక్కడే వుద్యోగ్య నిర్ణయం జరిగిపోతున్నట్టు బ్రతిమాలసాగేడు సుందరం.

ఆ వ్యక్తి చిత్రంగా కళ్ళు తిప్పుతూ "కాని, ఆ కంపెనీ వాళ్ళకి నిజాయితీ గల కుర్రాడు కావాలి" అన్నాడు.

సుందరం వెంటనే "సార్ - నేనూ నిజాయితీ గలవాణ్ణే. ఇపుడు మీరు చూసేరుగదా! చెప్పిన పని చెప్పినట్టుగా చేసుకొచ్చాను.

" నిజమే - చేసుకొచ్చావ్. కాని అయిదు వందలకి ఆశపడి కాదా?

"సర్ - అయిదువందలు అక్కర్లేదు. వుద్యోగం ఇప్పించండి చాలు."

అతడు భుజాలెగరేసి "సారీ - సాధ్యం కాదు" అని కారు వైపుగా కదిలాడు.

ఎందువల్ల? చదువుంది. నిజాయితీ వుంది".

ఆ మాటలువిని అతడు ఆగేడు. ఆగి సుందరం వైపు తీక్షణంగా చూస్తు "కేవలం అయిదువందలిస్తానని ఆశచూపించి, నీ పైకి ఏమీ రాదని నమ్మించడంవల్ల ఎవరిదో తెలీని ఇంట్లోకి జొరబడి, అంతకన్నా అర్థం కాని ఎవరిదో డబ్బు-అది యాభైవేలు - తెచ్చి నా చేతిలోవుంచేవు అదీకూడా నేనెవరో తెలియకుండా - ఇదేనా నీ నిజాయితి?"

యాభై వేలా?

రేపు వుద్యోగంలో చేరితే నాలాటి మరొకడు నిన్ను నమ్మించి, డబ్బు ఆశ చూపిస్తే మొత్తం అతడి చేతిలో వుంచేసి-ఏమీ ఎరుగనివాడిలా ప్రవర్తిస్తావ్ అంతేనా?

సుందరానికి విషయం కాస్త కాస్త అర్థమైనట్లుగా అప్పించి కంగారుగా. "ఇంతకి మీరెవరు?" అనడిగాడు.

కాని అతడా ప్రశ్నని విననట్లుగా "ఇదికూడా నిజాయితీ అన్పించుకుంటుందా? అన్నాడు. సుందరానికిపౌరుషం ముంచుకొచ్చింది-" ఆ సంచీని చేత్తో పుచ్చుకొని అటునుంచి అటే పారిపోకుండా వచ్చినందుకు బాగా బుద్ధి చెప్పారు.

"పొరపాటు. అసలు నిన్న పంపినపుడే నాకు తెలుసు- నువు ఆ సంచీని తెరచి చూస్తానని. జస్ట్ హ్యూమన్ సైకాలజీ. అలా చూసిన నువు భయపడి ఆ సంచీని అక్కడే వదలి వచ్చినా, లేక అసలా సంచీని తెరిచి చూడకుండా యాంత్రికంగా తెచ్చి నా చేతిలో వుంచినా, ఈ పాటికి వుద్యోగం నీదేనని వాగ్దానం చేసుండేవాడిని- కాని..."

"ఇంతకీ తమరెవరు ? ఆ కంపెనీ యజమాని... ?"

"కాదు- అక్కడ బాధ్యత గల ఆఫీసర్ని. నువ్వొళ్ళి వచ్చిన ఆ యిల్లు నాదే- ఇక ఈ కారు, డబ్బు కంపెనీవి" అని అతడు లోనికెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

అప్పుడుగాని సుందరానికి తట్టలేదు- అతడిస్తానన్న డబ్బు ఇవ్వలేదని.

ఇంతకీ మీ నిజాయితీ ఇదేనా "పన్జేయించుకుని డబ్బివ్వకుండా వెళ్ళిపోవటం ..." అన్నాడు అక్కసుగా.

అతడు కారు స్టార్టు చేసి "అయిదు వందలు ఇస్తానని ఆశ చూపించమన్నారే గాని- ఇవ్వమనీ చెప్పలేదు- అయినా ఆశ చూపించి పన్జేయించుకోవటం శ్రీమంతుల విజయానికి కారణం. కాదంటావా ?" సుందరం అవుననే లోపుగానేకారు కదిలి ముందుకెళ్ళి పోయింది.

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక రక్తాక్షి ఉగాది సస్పెన్స్
కథల పోటీలో మూడవ బహుమతి పొందిన కథ)

ఆయ్ - హమ్మా!

రైలు జోరుగా పోతోంది - రెడ్డిగారు కిటికీ వద్ద కూర్చుని లంక పొగాకు చుట్టని కాల్చుకుంటున్నారు. ప్రక్కన కూర్చున్న ఇద్దరాడవాళ్ళు ఎడతెరపి లేకుండా, రైలు కూత గూడా వినిపించనంత గట్టిగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళిద్దరూ జుట్టుని చుట్టలాగా చుట్టి పూలు తురుముకున్న విషయం గమనించి, వాళ్ళ సంభాషణని భరించలేక రెడ్డి గారు పెద్దగా 'ఛీ ఛీ పాడుచుట్టలతో వచ్చిన చిక్కే ఇది' అంటూ చేతిలోవున్న చుట్టముక్కని బయటకి గిరాటేసి, తుపుక్కున వుమ్మేశాడు.

అటుతర్వాత, ఆ ఆడంగులిద్దరూ మళ్ళీ నోరు మెదప లేదు.